

визначає продовольчу безпеку країни. Інноваційний розвиток сільського господарства сприяє підвищенню конкурентоспроможності продукції галузі на внутрішньому та зовнішньому продовольчих ринках, впливає на збільшення ефективності виробництва.

Інновації – це новостворені (застосовані) і (або) вдосконалені конкурентоздатні технології, продукція або послуги, а також організаційно-технічні рішення виробничого, адміністративного, комерційного або іншого характеру, що істотно поліпшують структуру та якість виробництва і (або) соціальної сфери [1].

Однак сьогодні в галузі існує безліч проблем, основними серед яких є наступні: недостатня фінансова підтримка сільгоспвиробників; недосконалість кредитної сфери; недостатнє залучення вітчизняних та зарубіжних інвестицій; високі ризики та втрати; низька заробітна плата працівників; використання застарілого обладнання та технологій.

Україна має значний науковий потенціал, який може стати базою розвитку сільського господарства країни на інноваційній основі. Але сучасний стан фінансування науки, забезпечення науковців не сприяє його ефективній реалізації. Тому першочерговим завданням має стати перегляд розподілу бюджетних коштів та забезпечення науковців матеріально-технічною базою, що відповідає світовим стандартам, забезпечити гідний рівень оплати праці працівників науки [2].

Для забезпечення ефективного розвитку підприємств аграрного сектору, збільшення обсягів виробництва, розширення ринків збуту та підвищення конкурентоспроможності у сфері виробництва та переробки сільськогосподарської продукції потрібно запроваджувати найновіші досягнення науки і техніки.

Впровадження різного роду інновацій у сільське господарство сприятиме підвищенню ефективності виробництва, збільшенню прибутковості, сприятиме здешевленню продуктів харчування, забезпечить зростання продуктивності праці та економію ресурсів, знизить негативний вплив на навколишнє середовище, дасть змогу збільшити кількість та покращити якість продукції, забезпечити її конкурентоспроможність на внутрішньому та зовнішньому ринках.

Джерела та література

1. Про інноваційну діяльність: Закон України 04.07.2002 р. № 40-IV. *Відомості Верховної Ради (ВВР)*. 2002. № 36.
2. Янковська О. І. Інноваційний процес у сільському господарстві. *Наука й економіка*. 2009. № 4. Т. 2. С. 54–58.

Романець М. – студент групи ФіК 62
Науковий керівник: д. е. н., проф.
О. Макара
Волинський національний
університет імені Лесі Українки

Коцептуальні засади інноваційного розвитку підприємства

Інноваційний розвиток підприємства пов'язаний із врахуванням впливу зовнішнього середовища, а також із функціонуванням внутрішнього середовища та його особливостями управління. Саме тому все частіше вітчизняні науковці звертають увагу на закордонний досвід корпоративного управління підприємством. Розглянемо найбільш поширені підходи щодо трактування сутності корпоративного управління.

Сутність корпоративного управління розглядає Світовий банк та ОЕСР як систему виборних і призначених органів, що здійснюють управління діяльністю публічних акціонерних товариств, яка відображає баланс інтересів власників і орієнтована на забезпечення максималь-

но можливих прибутків від усіх видів діяльності відкритого акціонерного товариства в рамках законодавчо визначених норм. Оскільки це твердження відображає як суб'єктів управління, так і мету, з якою воно здійснюється. Згідно з цим твердженням, корпоративне управління відноситься до внутрішніх засобів забезпечення діяльності корпорацій і контролю над ними та визначає механізми, за допомогою яких формуються цілі суб'єктів господарювання.

Українські науковці розглядають корпоративне управління із різних підходів. Так, В. Гриньова трактує корпоративне управління як процес організації діяльності вищих керівних органів корпорації [1]. В. Євтушевський визначає корпоративне управління як процеси регулювання власником руху його корпоративних прав з метою отримання прибутку, управління корпоративним підприємством, відшкодування витрат через отримання частки майна при його ліквідації, а також можливі спекулятивні операції з корпоративними правами. Водночас досягненням мети товариства є максимізація добробуту акціонерів за рахунок зростання ринкової вартості акцій товариства, а також отримання акціонерами дивідендів [2]. Є. Палига стверджує, що корпоративне управління є сукупністю дій, пов'язаних з утворенням корпорацій, оптимізацією їх структури, формами і методами державної підтримки; організацією, плануванням, збутом, контролем, стимулюванням виробничо-економічної діяльності корпорації (акціонерного товариства); узгодження інтересів власників корпорації, зокрема через прийняття рішень про споживання прибутку [3, 25].

У процесі забезпечення інноваційного розвитку підприємства корпоративне управління доцільно розглядати як систему взаємопов'язаних елементів управління інноваційним потенціалом, людським та інтелектуальним потенціалом, інноваційною інфраструктурою, інноваційно-організаційною, корпоративною культурою, інвестиційним потенціалом, дія яких є рушійною силою, що зумовлює розвиток інноваційних процесів і, як наслідок, приводять до трансформації рівня конкурентоспроможності суб'єкта господарювання та зважає на інтереси усіх учасників корпоративних відносин. Водночас варто виробити механізм «передачі» бізнес-спільноті соціальних повноважень, забезпечити необхідний рівень готовності й професійної спроможності управлінців узяти на себе розв'язання соціальних проблем [4].

Отже, ефективне управління інноваційним розвитком господарської системи має, насамперед, ґрунтуватися на визначенні підходів до корпоративного управління, що забезпечать реалізацію інноваційних проектів, оцінку та розробку заходів, спрямованих на ефективну діяльність підприємства.

Джерела та література

1. Гриньова В. М. Організаційно-економічні основи формування системи корпоративного управління в Україні. Київ, 2003. 324 с.
2. Євтушевський В. А. Основи корпоративного управління. Київ: Знання-Прес, 2002. С. 317.
3. Палига Є. М. Корпоративне управління виробництвом в умовах постприватизаційних відносин: дис. ... д-ра екон. наук: 08.06.02/НАН України; Ін-т регіональних досліджень. Львів, 2002. 182 с.
4. Макара О. В. Особливості розвитку соціально орієнтованої підприємницької діяльності. *Науковий вісник Полтавського університету економіки і торгівлі*. 2012. № 2 (53). С. 11–15.

Руссиян О. – к. е. н., с. н. с.
м. Новоградівка, Україна

Зарубіжний досвід формування кадрового потенціалу в умовах цифровізації економіки

Розвиток сучасної економіки неможливо розглядати без напрямків її цифровізації, бо автоматизація значної кількості рутинних функцій та завдань, а також активне впровадження різноманітних цифрових послуг в економічному просторі висувають відповідні вимоги до